

Forslag — og det vilde blive en stor Mangs-
foldighed —, som ikke har det Mindste at
stafte med det nuværende Ministerium, og af-
viste dem strax og uebløffelig og omkalfatrede
andre til et Indhold, som vilde være fuldt
ud til Oppositionens egen Anskuelse uden
mindste Gran af den Smødekommehed mod
andres, som for en frugtbar udbytende
Förhandling er absolut nødvendig i en konsti-
tutionel Stat. Denne Bei er tilstrækkelig
tydelig ligeoverfor den nuværende Regjering;
med den have vi Intet at stifte; Alt visner
i dens Haand; dens Visnepolitik er jo klar
nok. Men idetmindste efter min Betragtning
— Andre kunne have en anden — kan det
ikke negtes, at det er sandsynligt, at den
Fremgangsmaade ikke vilde kunne fastholde
Stemningen omkring i Landet om den För-
ventning, at med det Förste, naar Betin-
gelserne vare tilstede, vilde der blive et
frugtbart Samarbejde, og om den Be-
redvillighed, der under saadanne forandrede
Forhold vilde yttre sig gjennem Befolknin-
gens Repræsenteranter til en virkelig, forsonlig
og imødekommende Förhandling. Seg er
tværtimod tilbøielig til at tro, at en anden,
altsaa en mindre velvillig, en mindre paa
Fremtidens Givendbhytte beregnet Politif
vil føre langt stærkere Partilidenstaber op
mod hinanden her i vort Land end nu, vil
bringe Spørgsmaal i de forffjelligste yderlig-
gaaende Skikkelser under Drøftelse, vil føre
til, at Anskuelser fremsættes til den ene
og den anden Side om forffjellige Gjen-
stande af mere eller mindre Betydning, der
som en Sum til den ene og den anden Side
vilde bekværliggjøre en Udjevning af den
Kløft, der stadig er mellem Partiernes, og
som jo skal udjevnes mellem Partiernes ved
at enes om Lovforslag. Seg indrømmer, at
det er en tiltalende Fremgangsmaade, at der
er noget Tiltalende ved en saadan ny og
anden Politif. De ærede Medlemmer, der
have talt før mig, have jo udtalt deres per-
sonlige Opfattelse, og jeg vil helst gjøre det
Samme for mit Vedkommende, thi saa kan
Ingen beklage sig; de, der ere enige med
mig, kunne være det, de, der ikke ere det,
kunne tale for sig. Seg siger da, at jeg
negter ikke, at denne anden Politif har noget
personlig Tiltalende for mig, saa meget mere
som jeg af Naturen ikke er saa passiv anlagt.
Det kunde have noget Tiltalende at kaste en
40—50 Forslag herind om Samfundets for-
ffjellige Forhold, saaledes anlaage, at jeg vil
antage, at skulde der være Afstemning der-
over i Landet, vilde idetmindste 75 Procent
af alle myndige Mennesker slutte sig dertil,
og saa medtage en Del af Regjeringens
Forslag, saadanne, som det overhovedet var

værd at bruge som Grundlag for en Om-
støbning, medtage dem til en saadan Om-
støbning, og indlevere dem til Thinget i en
Skikkelse, som maatte tiltale vore Vælgere,
altsaa $\frac{3}{4}$ af det danske Folk. Naar jeg, uden
at se længere ud, blot skulde følge en person-
lig Tilbøielighed, vil jeg sige, at denne Po-
litif kunde have tiltalt mig, og jeg vil ærlig
talt sige, at, dersom der var en stærkere Willie,
en større Kraft og et stærkere Sammenhold
i det danske Folk, end jeg egenlig antager,
at der er, og jeg altsaa kunde have
ventet, at ad den Bei kunde man i
den nærmeste Fremtid komme nærmere
til Maalet, til en demokratifsk Udvikling
i Lovgivningsarbejdet og til en hundere
Administration her i Landet, end ad den
anden Bei, saa vilde jeg have grebet den.
Men det danske Folk er jo et blødt Folk, det
vender sig ikke paa en Tullerken, det er ikke
rafft at manøvrere med. Om vi vare gaede
ind i den Politif, Hvide og Venstre over hele
Vinien — vi havde holdt paa vort og De
paa Deres —, saa vilde den efter min För-
mening for længere Tid have virket hin-
drende. Nu derimod sige vi: Vi holde, der
ligger Flaaden, vi tage Reb i Seilene, Ma-
skinstemesteren staar og har Dampen oppe og
er parat til at lade den virke; kun Kom-
mandoordet mangler; saa gaar Flaaden til-
fjøs; saadan er Stillingen. Seg tror, at det
virkelig vilde være overordentlig velgjørende,
om det kom, og jeg vil ikke sige, hvad jeg
kunde drives til i og for sig for at tage en
saadan Behagelighed som engang at faae at
høre, at en Minister har nogen Ting i Ver-
den saa kjær som sin egen Magtsstilling, saa-
ledes at han kunde komme og sige: Jaar
jeg ikke min Willie der, saa gaar jeg min Bei.
Have De hørt det nogenstunde i de sidste 10—
12 Aar? I de sidste 7 Aar have de ialtfald
ikke hørt det, de lade falde de største, alvor-
ligste Livsager for at beholde deres Embeder
som Ministre, naturligvis, fordi man antager,
at der staar man som de hellige Interessers
— Herremændenes eller andre Interessers —
Bogter, og at det har større Betydning for
Fædrelandet at hævde dem, end Gjenem-
førelsen af alle disse Sager, der falde, vilde
have. Seg siger, at det var interessant, om
Landet engang kunde høre, at Hans Majestæt
Kongens Ministre fra dette Bord kunde sige:
Følge De os ikke her, saa gaa vi! Men
nei! Det ærede Medlem fra Middelfart
(Monrad) lever i en Illusion — han er i
denne Henseende yngre end vi —, naar han
venter det af den høitærede Consejlspræsident.
Nei, han gaar ikke, før han er nødt til at
gaa. Han har sin særlige Interesse; saa-
længe hans Bemærk staa ham bi — og hvor